

ceket szerzett! Vonata ötkor indul! Öltözzön és távozzék!... Mielőtt kiment volna, még egyszer visszafordult: — A bére ott van az asztalon!...

Az asztalra néztem. Tízpengőnyi aprót láttam mindössze. Agyamban egymást kergették a gondolatok: — Napi háromhatvanával, hacsak harminc napot számolnék is — holott harmincötöt dolgoztam, akkor is száznolc pengő járna! Már éppen ki akart lépni, kemény, acélos hangon rákiáltottam:

— Mit jelentsen ez a pár pengő az asztalon!? Száznál több jár!...

Csak félig tudott felém fordulni; az ijedségtől megmerevedett:

— És a koszt? A lakbér?... Ilyen munka után levontam...

Egyetlen mozdulattal tenyerembe sepertem a pénzt, és teljes erőmből hozzávágtam:

— Üri cafat! Tartsa meg ezt is!...

Megfordultam és kimentem. De úgy bevágtam a vastag tölgyfa ajtót, hogy az egész villa beleremegett...

Nyakamon kidagadtak az erek, két lábam úgy feszül, hogy most az acél sem keményebb nála, artikulátlan hangok törnek fel belőlem, majd középen kettészakad, és nyikorogva, porolva, tompa dübörgéssel kidől a fal...

Kissé meginogva, két karom úgy tartva, ahogyan nyomtam a falat, arcomon a malterpor szétmázolt maszatával, megmerevedve egy pillanatra, akár egy bronzszobor állok, állok, majd elernyedve megfordulok, és a kimerültségtől elcsigázva, de arcomon a győzelem örömmámorával összerogytam a kidöntött fal előtt...

— Így talált rám Jóska...

LIPTAK PÁL RAJZA